NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 14. decembra 2006 [1]

I — Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania nastoľuje otázku, či je švédske nariadenie o používaní vodných skútrov v rozpore s článkami 28 ES a 30 ES alebo so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 94/25/ES zo 16. júna 1994 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa rekreačných plavidiel [2] (ďalej len „smernica o rekreačných plavidlách“). Ponúka teda príležitosť preskúmať, v akom rozsahu musia byť ustanovenia právneho poriadku členských štátov, ktoré obmedzujú používanie určitých výrobkov, posudzované z pohľadu článku 28 ES.

2. Spor vo veci samej sa týka otázky viny dvoch obvinených, ktorým sa vytýka, že porušili švédske nariadenie týkajúce sa vodných skútrov [3] (ďalej len „švédske nariadenie“). Táto právna úprava zakazuje a trestá pokutou používanie vodných skútrov mimo verejných plavebných koridorov a zón, v ktorých rada krajskej správnej oblasti povoľuje použitie týchto plavidiel.

3. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania poskytuje tiež priestor na výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov [4] (ďalej len „informačná smernica“).

II — Právny rámec

A — *Právo Spoločenstva*

4. Pôvodne patrili do rozsahu pôsobnosti smernice o rekreačných plavidlách iba

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Ú. v. ES L 164, s. 15; Mim. vyd. 13/013, s. 196, v znení smernice 2003/44/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. júna 2003 (Ú. v. EÚ L 214, s. 18; Mim. vyd. 13/031, s. 409).

3 — Nariadenie 1993:1053, ktoré nadobudlo účinnosť 15. júla 2004.

4 — Ú. v. ES L 204, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337, v znení smernice 98/48/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8).

rekreačné plavidlá. Rozsah jej pôsobnosti na vodné skútre rozšírila smernica 2003/44.

5. Článok 2 ods. 2 smernice o rekreačných plavidlách uvádza:

„Ustanovenia tejto smernice nebránia členským štátom, aby v súlade so zmluvou a s cieľom ochrany životného prostredia, štruktúry vodných ciest a bezpečnosti na vodných cestách prijali opatrenia, týkajúce sa plavby v určitých vodách, za predpokladu, že sa si to nevyžiada modifikáciu plavidiel zhodných s touto smernicou.“

6. Článok 4 ods. 1 smernice o rekreačných plavidlách stanovuje:

„Členské štáty nesmú na svojom území zakázať, obmedziť alebo brániť umiestneniu na trh a/alebo uvedeniu do prevádzky výrobkov, ktoré sú uvedené v článku 1 ods. 1, označené značkou CE uvedenou v prílohe IV, z ktorej vyplýva ich zhoda so všetkými ustanoveniami tejto smernice, vrátane postupov posudzovania zhody, ktoré sú uvedené v kapitole II.“

7. Článok 1 informačnej smernice uvádza nasledovné ustanovenia:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:

…

4. ‚iné požiadavky‘ sú požiadavky iné ako technická špecifikácia; sú kladené na výrobok s cieľom ochrany najmä spotrebiteľov alebo životného prostredia a ovplyvňujú životnosť výrobku po jeho uvedení na trh. Ide o požiadavky, ako sú podmienky používania, opätovného používania a spotreby alebo zneškodňovania v prípadoch, v ktorých môžu mať takéto podmienky významný vplyv na zloženie alebo povahu výrobku alebo na jeho odbyt;

…

11. technický predpis sú technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je

v prípade predaja, poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia *de facto* alebo *de iure* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 10, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používania výrobku alebo zakazujúce poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu v členskom štáte ako poskytovateľa služby.

[…]“

8. Článok 8 ods. 1 prvý pododsek informačnej smernice uvádza, že s výhradou článku 10 členské štáty okamžite oznámia Komisii Európskych spoločenstiev všetky návrhy technických predpisov.

9. Podľa článku 8 ods. 1 tretí pododsek informačnej smernice členské štáty budú oznamovať opätovne znenie návrhov za horeuvedených podmienok v prípadoch, keď v nich vykonajú také zásahy, ktoré budú mať za následok významnú zmenu ich pôsobnosti, skrátenie časového plánu, pôvodne predpokladaného pre ich implementáciu, a pridanie nových alebo sprísnenie už existujúcich špecifikácií alebo požiadaviek.

10. Na základe článku 9 ods. 2 tretieho pododseku dotknutý členský štát oznámi Komisii opatrenia, ktoré navrhuje v dôsledku takýchto podrobných stanovísk uskutočniť. Komisia sa k tejto reakcii vyjadrí.

11. Článok 10 ods. 1 uvádza určité prípady, v ktorých sa oznamovacia povinnosť neuplatňuje.

B — *Vnútroštátne právo*

12. Švédske nariadenie uplatniteľné vo veci samej nadobudlo účinnosť 15. júla 2004.

13. V zmysle tohto nariadenia sú vodnými skútrami plavidlá dlhé najviac 4 metre, ktoré používajú spaľovací motor s vodným

prúdovým čerpadlom ako primárnym zdrojom pohonu a sú navrhnuté tak, aby ich viedla jedna alebo viacero osôb posediačky, postojačky alebo kľačiac skôr na trupe plavidla než v jeho vnútri.

14. Na základe článku 2 tohto nariadenia môžu byť vodné skútre používané iba vo verejných plavebných koridoroch a v zónach uvedených v článku 3 prvom pododseku.

15. Článok 3 uvedeného nariadenia uvádza tieto ustanovenia:

„Länsstyrelsen [Rada krajskej správnej oblasti] môže v krajskej správnej oblasti určiť zóny mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých môžu byť používané vodné skútre. Na tento účel prijme ustanovenia pokiaľ ide o:

1. zóny, ktoré sú natoľko postihnuté činnosťou ľudí, že emisie hluku a iné škodlivé vplyvy, ktoré by pridalo používanie vodných skútrov, nemožno považovať za podstatné rušenie obyvateľstva alebo životného prostredia;

2. zóny, ktoré sa nenachádzajú v blízkosti obytných oblastí alebo oblastí rekreačného ubytovania a ktoré majú nízku hodnotu z hľadiska ochrany životného a kultúrneho prostredia, biodiverzity, činností v prírode alebo rekreačného či komerčného rybolovu a

3. ostatné zóny, kde použitie vodných skútrov nevyvoláva rušenie obyvateľstva emisiami hluku alebo inými škodlivými vplyvmi a nespôsobuje riziko značného poškodenia alebo rušenia živočíchov alebo rastlín alebo podpory šírenia nákazlivých chorôb.

Länsstyrelsen tiež môže, ak sa to ukáže nevyhnutným na zabránenie rušenia alebo rizika škôd uvedených v bode 3 prvého pododseku, obmedziť používanie vodných skútrov na určité časti verejných plavebných koridorov. Môže upraviť spôsob vjazdu i výjazdu do verejných plavebných koridorov.“

16. Článok 5 nariadenia stanovuje, že každý, kto bude viesť vodný skúter v rozpore s článkom 2 alebo 3 alebo v rozpore s ustanoveniami prijatými podľa článku 3, bude potrestaný pokutou.

17. Podľa informácií vnútroštátneho súdu verejné plavebné koridory definuje Sjöfartsverket (štátna správa pre námornú dopravu), ktorá o nich informuje verejnosť vo svojom úradnom vestníku. Sú označené na námorných mapách. Verejné plavebné koridory možno označiť vtedy, keď je to dôležité pre všeobecnú dopravu, priemyselný sektor rybolovu alebo pre plavbu rekreačných plavidiel, a keď je to nevyhnutné na zaručenie bezpečnosti dopravy.

III — Skutkový stav a konanie v spore vo veci samej

18. Švédska prokuratúra začala trestné stíhanie Percyho Mickelssona a Joakima Roosa (ďalej len „obvinení vo veci samej“) na Luleå tingsrätt [5]. Obviňuje ich z toho, že 8. augusta 2004 viedli vodné skútre vo vodách, v ktorých švédske nariadenie ich použitie nepovoľovalo. Je nesporné, že tieto vody nie sú ani verejnými plavebnými koridormi v zmysle švédskeho nariadenia, v ktorých je vedenie vodných skútrov povolené, ani zónami, v ktorých bolo vedenie takých plavidiel povolené radou krajskej správnej oblasti s právomocou na základe článku 3 švédskeho nariadenia.

19. Na svoju obranu obvinení vo veci samej v zásade tvrdia, že švédske nariadenie je v rozpore s právom Spoločenstva, lebo porušuje články 28 ES a 30 ES, smernicu o rekreačných plavidlách a informačnú smernicu.

IV — Prejudiciálna otázka a konanie pred Súdnym dvorom

20. Uznesením z 21. marca 2005 Luleå tingsrätt konanie prerušil a položil Súdnemu dvoru tieto otázky:

„1. a) Bránia články 28 ES až 30 ES ustanoveniam vnútroštátneho práva zakazujúcim používanie vodných skútrov mimo verejných plavebných koridorov alebo zón povolených miestne príslušnými orgánmi, ako to upravuje švédske nariadenie týkajúce sa vodných skútrov?

5 — Ďalej len „vnútroštátny súd“.

b) Bránia články 28 ES až 30 ES iným spôsobom tomu, aby členský štát uplatňoval takéto ustanovenia spôsobom, ktorým zakáže tiež používanie vodných skútrov v zónach, o ktorých ešte miestne príslušné orgány nerozhodli, či je alebo nie je vhodné takéto používanie povoliť?

2. Bráni smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/44/ES zo 16. júna 2003, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 94/25/ES o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa rekreačných plavidiel ustanoveniam vnútroštátneho práva zakazujúcim používanie uvedených vodných skútrov?“

21. Počas konania pred Súdnym dvorom predložili svoje písomné a ústne pripomienky obvinení vo veci samej, švédska, nórska a rakúska vláda, ako aj Komisia. Nemecká vláda predložila písomné pripomienky.

V — Posúdenie

22. Na otázky vnútroštátneho súdu treba odpovedať v opačnom poradí, než v akom boli položené; začnem teda preskúmaním normatívneho obsahu smernice o rekreačných plavidlách. Ak by sa totiž ukázalo, že uvedená smernica vyčerpávajúcim spôsobom upravuje používanie vodných skútrov, nebude možné v rámci rozsahu jej pôsobnosti a preskúmania článku 28 ES odôvodniť článkom 30 ES jednostranné vnútroštátne opatrenia [6].

A — *Výklad smernice o rekreačných plavidlách*

1. Časová pôsobnosť smernice o rekreačných plavidlách

23. Obvinení vo veci samej vyvodzujú z tejto smernice právo na neobmedzené používanie vodných skútrov a usudzujú tak, že švédske nariadenie, ktoré tomu bráni, nemožno uplatňovať. Napriek tomu treba najskôr preskúmať, či je smernica z hľadiska jej časovej pôsobnosti vôbec uplatniteľná.

6 — Pozri rozsudky z 23. mája 1996, Hedley Lomas, C-5/94, Zb. s. I-2553, bod 19; z 13. decembra 2001, DaimlerChrysler, C-324/99, Zb. s. I-9897, bod 32, a z 11. decembra 2003, Deutscher Apothekerverband, C-322/01, Zb. s. I-14887, bod 64.

24. Smernica o rekreačných plavidlách sa totiž zaoberá vodnými skútrami až od jej zmeny a doplnenia uskutočnených smernicou 2003/44. Na základe článku 3 uvedenej smernice mala byť smernica prebratá najneskôr 30. júna 2004, ale členské štáty boli povinné opatrenia uplatňovať až od 1. januára 2005 (ďalej len „lehota na uplatnenie“). K skutkovým okolnostiam, v ktorých má pôvod konanie vo veci samej, došlo 8. augusta 2004, čiže po lehote na prebratie smernice, ale pred uplynutím lehoty na uplatnenie. Ak predpokladáme, že vnútroštátne právo posudzuje vinu k okamihu, v ktorom nastali skutkové okolnosti, problém, ktorý vznikne, predstavuje skutočnosť, že lehota na uplatnenie smernice v uvedený deň ešte neuplynula. Treba preskúmať, či táto okolnosť bráni tomu, aby sa obvinení vo veci samej smernice dovolávali.

25. Smernica nemá žiaden priamy účinok pred uplynutím lehoty na prebratie [7]. Analogicky to musí platiť o lehote na uplatnenie. Aby odôvodnili časovú pôsobnosť smernice, obvinení vo veci samej sa dovolávajú judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej členské štáty nesmú počas lehoty na prebratie prijímať opatrenia, ktoré vážne ohrozujú uskutočnenie cieľa stanoveného smernicou. [8] Ani z toho však nevyplýva priamy účinok smernice. [9]

26. Napriek tomu je dôsledkom v práve Spoločenstva uznávanej zásady retroaktivity trestných zákonov priaznivejších pre páchateľa [10] to, že obvinený sa môže rovnako opierať o neexistenciu trestnosti alebo menší trest za svoje činy, na základe smernice, ak lehota na prebratie alebo lehota na uplatnenie tejto smernice uplynula medzi dňom spáchania skutku a dňom vyhlásenia rozsudku. Zásada retroaktivity trestnoprávnych predpisov priaznivejších pre páchateľa má svoj pôvod v myšlienke, podľa ktorej by nemal byť obvinený odsúdený za skutky, ktoré už nie sú viac trestne stíhateľné v deň vyhlásenia rozsudku, pretože zákonodarca zmenil ich hodnotenie. [11] Takže ak ustanovenie uvedené v smernici bráni v okamihu vyhlásenia rozsudku, možnému odsúdeniu v trestnom konaní, obvinený by mal mať možnosť oprieť sa o tieto hodnotenia zákonodarcu Spoločenstva, ktorý usudzuje, že predmetné správanie nie je trestne stíhateľné, hoci lehota na uplatnenie alebo na prebratie smernice ešte v okamihu skutkových okolností neuplynula. Nejde tu o opustenie zásady usilujúcej sa o to,

7 — Pozri rozsudky z 3. marca 1994, Vaneetveld, C-316/93, Zb. s. I-763, bod 16 a zo 14. septembra 2000, Mendes Ferreira Delgado Correia Ferreira, C-348/98, Zb. s. I-6711, bod 33. Zdá sa, že podľa rozsudku z 22. novembra 2005, Mangold (C-144/04, Zb. s. I-9981, bod 78), by to mohlo byť inak, ak by ustanovenie smernice odrážalo zásadu práva Spoločenstva. Pokiaľ ide o výklad v súlade so smernicou, pozri rozsudok zo 4. júla 2006, Adeneler a i. (C-212/04, Zb. s. I-6057, body 123 a 124).

8 — Pozri rozsudky z 18. decembra 1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, Zb. s. I-7411, bod 45; z 8. mája 2003, ATRAL, C-14/02, Zb. s. I-4431, bod 58, a zo 14. septembra 2006, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, C-138/05, Zb. s. I-8339, bod 42.

9 — Rozsudok z 5. februára 2004, Rieser Internationale Transporte, C-157/02, Zb. s. I-1477.

10 — K existencii tejto zásady v práve Spoločenstva pozri rozsudok z 3. mája 2005, Berlusconi a i., C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Zb. s. I-3565, bod 69.

11 — Pozri v tejto súvislosti moje návrhy z 10. júna 2004 vo veci Niselli (rozsudok z 11. novembra 2004, C-457/02, Zb. s. I-10853), body 69 a nasl., a zo 14. októbra 2004 vo veci Berlusconi a i., už citovanej, body 155 a nasl.

aby smernica nemala priamy účinok v priebehu lehoty na jej uplatnenie alebo prebratie. Obvinený totiž až v okamihu vyhlásenia rozsudku retroaktívne využije priaznivejšie posúdenie skutku smernicou.

27. V tomto kontexte tak treba teraz posúdiť, či smernica 94/25 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia ukladá principiálny zákaz používania vodných skútrov mimo verejných plavebných koridorov a použitie skútrov mimo týchto koridorov povoľuje výlučne v zónach, ktoré rady krajských správnych oblastí na tento účel určili.

2. Normatívny obsah smernice o rekreačných plavidlách

28. Vlády, ktoré predložili svoje vyjadrenia, zastávajú názor, že smernica o rekreačných plavidlách upravuje iba technické požiadavky na vodné skútre, a nie ich používanie. Preto by sa podľa ich názoru z nej nemal vyvodzovať zákaz vnútroštátnych obmedzení uložených na používanie týchto plavidiel. Obvinení vo veci samej naopak vykladajú smernicu o rekreačných plavidlách ako predpis, ktorý bráni akémukoľvek obmedzeniu používania vodných skútrov, pokiaľ tieto spĺňajú technické požiadavky stanovené v uvedenej smernici. Svoju argumentáciu zakladajú na článku 4 ods. 1 smernice. Na základe tohto ustanovenia nemôžu členské štáty zakázať, obmedziť alebo brániť v umiestnení na trh alebo v uvádzaní do prevádzky vodných skútrov, ktoré spĺňajú požiadavky uvedené v smernici. Vyvstáva teda otázka, či vnútroštátne opatrenie, ktoré obmedzuje možnosti využitia vodných skútrov, predstavuje protiprávne obmedzenie uvádzania do prevádzky v zmysle článku 4 ods. 1.

29. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je pri určení dosahu ustanovenia práva Spoločenstva potrebné súčasne zohľadniť jeho znenie, kontext a jeho ciele. [12]

30. Prirodzený význam pojmu „uviesť do prevádzky“ hovorí proti názoru, podľa ktorého treba doň zahrnúť všetky typy používania. Široký rozsah používania stroja totiž z časového hľadiska nastáva po jednoduchom uvedení do prevádzky a treba ho od neho rozlišovať. Konkrétne, podľa obvyklého významu sa právna úprava týkajúca sa uvádzania do prevádzky vzťahuje na pravidlá, ktoré sa viažu na stroj pred jeho uvedením do prevádzky, čiže na jeho vlastnosti, zatiaľ čo pravidlá vzťahujúce sa na používanie sa týkajú využitia stroja už uvedeného do prevádzky, teda podmienok jeho používania. Uvedenie do prevádzky a pravidlá týkajúce sa používania majú tak jasne odlišný rozsah právnej úpravy. Skutočnosť, že zákonodarca Spoločenstva sa obmedzil na použitie osobitného pojmu uvedenia do prevádzky v článku 4 ods. 1,

12 — Spomedzi nedávnych rozsudkov pozri najmä rozsudky z 8. decembra 2005, Jyske Finans, C-280/04, Zb. s. I-10683, bod 34, a z 9. marca 2006, Komisia/Španielsko, C-323/03, Zb. s. I-2161, bod 32.

bráni výkladu, ktorý by zahŕňal do zákazu vnútroštátne obmedzenia používania.

31. Tento výsledok potvrdzuje článok 2 ods. 2 smernice o rekreačných plavidlách, na ktorú vlády, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, právom poukazujú. Článok 2 ods. 2 totiž jasne uvádza, že smernica nebráni tomu, aby členské štáty „v súlade so zmluvou a s cieľom ochrany životného prostredia, štruktúry vodných ciest a bezpečnosti na vodných cestách prijali opatrenia, týkajúce sa plavby v určitých vodách, za predpokladu, že si to nevyžiada modifikáciu plavidiel zhodných s touto smernicou“.

32. Okrem jednoduchých pravidiel premávky smerujú „opatrenia, týkajúce sa plavby“ nepochybne tiež k obmedzeniam používania, pretože pri plavbe, práve tak ako v cestnej premávke, predstavujú rozličné podoby obmedzení, siahajúce až k vylúčeniu určitých dopravných prostriedkov, klasické nástroje kontroly. Zahŕňajú tak pravidlá vzťahujúce sa na povahu používania plavidla, ako aj pravidlá týkajúce sa miesta tohto používania. Hoci článok 2 ods. 2 v tejto súvislosti hovorí iba o „určitých“ vodách, jasne zo smernice vyplýva, že neharmonizuje pravidlá vzťahujúce sa na používanie.

33. Teleologický výklad rovnako zdôrazňuje, že smernica o rekreačných plavidlách má za cieľ upravovať len technické požiadavky, a nie používanie.

34. Druhé odôvodnenie uvedenej smernice tak jasne uvádza, že smernica neobsahuje ustanovenia zamerané na obmedzenie používania rekreačných plavidiel po ich uvedení do prevádzky. Z ostatných odôvodnení vyplýva, že táto smernica má jednoduchý cieľ, a to prostredníctvom harmonizácie technických požiadaviek uplatniteľných na rekreačné plavidlá a na vodné skútre odstrániť prekážky obchodu vyplývajúce z rozdielov medzi technickými pravidlami. [13]

35. Genéza smernice o rekreačných plavidlách rovnako potvrdzuje, že táto nemá za cieľ upravovať používanie vodných skútrov, ale harmonizovať technické požiadavky, ktoré sa na ne vzťahujú. [14] Spoločné stanovisko Rady k zmene a doplneniu smernice 94/25 uvádza, že členské štáty môžu aj po zmene a doplnení smernice uplatňovať prísnejšie pravidlá týkajúce sa používania určitých typov plavidiel. [15] Akékoľvek konkrétne obmedzenie v oblasti

13 — Pozri druhé, tretie a piate odôvodnenie smernice o rekreačných plavidlách.

14 — V súvislosti s odvolaním sa na genézu textu s cieľom potvrdiť záver vyplývajúci z iných metód výkladu pozri rozsudok z 21. januára 1992, Egle (C-310/90, Zb. s. I-177, bod 12).

15 — Spoločné stanovisko (ES) č. 40/2002 z 22. apríla 2002 prijaté Radou, vydané v súlade s postupom uvedeným v článku 251 Zmluvy zakladajúcej Európske spoločenstvo, k prijatiu smernice Európskeho parlamentu a Rady novelizujúcej smernicou 94/25 (Ú. v. ES C 170 E, s. 1, osobitne s. 16).

používania plavidiel patrí na základe zásady subsidiarity do právomoci vnútroštátnych zákonodarcov. [16]

36. Z podrobného výkladu smernice o rekreačných plavidlách teda vyplýva, že smernicou sa zamýšľalo harmonizovať iba technické požiadavky, a nie používanie rekreačných plavidiel a vodných skútrov. [17]

3. Predbežný záver

37. V rámci zhrnutia teda uvádzam, že:

Smernica o rekreačných plavidlách nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ktoré z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia zakazujú používanie vodných skútrov za predpokladu, že neporušujú pravidlá Zmluvy ES, najmä článok 28 ES. V tejto fáze preto treba preskúmať, či články 28 ES a 30 ES bránia takým vnútroštátnym právnym úpravám, ako je švédske nariadenie.

16 — Tamže, s. 19.

17 — Pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 13. júla 2006, Voigt, C-83/05, Zb. s. I-6799, body 17 a nasl.

B — *Výklad článkov 28 ES a 30 ES*

1. Článok 28 ES — Opatrenia s rovnakým účinkom

38. Článok 28 ES zakazuje medzi členskými štátmi množstevné obmedzenia dovozu, ako aj všetky opatrenia s rovnakým účinkom.

39. Podľa Komisie sú také obmedzenia používania, ako ich predvída švédske nariadenie, opatreniami s rovnakým účinkom.

a) Formula Dassonville

40. Podľa definície zavedenej Súdnym dvorom vo veci Dassonville treba za opatrenie s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia považovať každé opatrenie, ktoré môže priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne brániť obchodu v rámci Spoločenstva. [18]

18 — Pozri okrem iného rozsudky z 11. júla 1974, Dassonville, 8/74, Zb. s. 837; z 24. novembra 1993, Keck a Mithouard, C-267/91 a C-268/91, Zb. s. I-6097, bod 11, a zo 14. septembra 2006, Alfa Vita Vassilopoulos a Carrefour Marinopoulos, C-158/04 a C-159/04, Zb. s. I-8135, bod 15.

41. Podľa informácií poskytnutých obvinenými vo veci samej — proti ktorým však namieta švédska vláda — spôsobil zákaz používania vodných skútrov zavedený novým švédskym nariadením pokles predaja týchto plavidiel o viac ako 90 %. Účinkom švédskeho nariadenia tak bolo nepriame a *skutočné* ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi. V každom prípade by na základe formuly Dassonville stačilo rovnako *potenciálne* ovplyvnenie na to, aby bolo opatrenie považované za opatrenie s rovnakým účinkom. V každom prípade nie je nepredstaviteľné, že vnútroštátna právna úprava obmedzujúca rozsah vôd, v ktorých je použitie vodných skútrov povolené, ovplyvňuje záujem kupujúcich o tieto výrobky a spôsobuje tak pokles predaja, a tým aj zníženie predaja tovarov pochádzajúcich z iných členských štátov. Taká vnútroštátna právna úprava teda môže, prinajmenšom potenciálne, ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Za týchto podmienok by švédske nariadenie predstavovalo opatrenie s rovnakým účinkom.

b) Prenesenie kritérií z rozsudku Keck a Mithouard na podmienky používania

42. Dosah formuly Dassonville má teda za následok to, že každá vnútroštátna právna úprava obmedzujúca používanie výrobku môže byť kvalifikovaná ako opatrenie s rovnakým účinkom a vyžaduje odôvodnenie.

43. Vyvstáva teda rovnaká otázka, ako je tá, ktorú Súdny dvor nastolil vo svojom rozsudku vo veci Keck a Mithouard — hoci v inom kontexte — teda otázka, či každé opatrenie s potenciálnym vplyvom na objem predaja výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov treba považovať za opatrenie s rovnakým účinkom [19].

44. Osobitná naliehavosť tejto otázky týkajúcej sa podmienok používania, teda vnútroštátnych právnych úprav upravujúcich spôsob a miesto používania výrobkov, jasne vyplýva z preskúmania niektorých príkladov.

45. Zákaz pohybu mimo dopravných ciest v lese alebo obmedzenia rýchlosti na diaľniciach by tak napríklad tiež predstavovali opatrenia s rovnakým účinkom. Dalo by sa totiž tvrdiť, že také obmedzenia používania môžu samy osobe odradiť určité osoby od kúpy terénneho vozidla alebo veľmi rýchleho vozidla, pretože by ich nemohli využiť tak, ako si želajú, takže obmedzenie používania by predstavovalo potenciálnu prekážku obchodu medzi členskými štátmi.

19 — Rozsudok už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 13.

46. Aby obmedzil značný rozsah pôsobnosti, ktorý získal článok 28 ES v rámci formuly Dassonville, Súdny dvor sa občas snažil vyňať z rozsahu pôsobnosti tohto článku vnútroštátne opatrenia, ktorých dosah na obchod je príliš neistý a nepriamy. [20] Skutočnosť, že tieto kritériá je ťažké konkretizovať a neprispievajú tak k právnej istote, však hovorí v ich neprospech.

47. Namiesto toho navrhujem vyňať v zásade podmienky používania z rozsahu pôsobnosti článku 28 ES rovnako ako podmienky predaja, pokiaľ je splnená podmienka stanovená Súdnym dvorom v rozsudku vo veci Keck a Mithouard.

48. Vo svojom rozsudku vo veci Keck a Mithouard Súdny dvor konštatoval, že hospodárske subjekty sa čoraz viac odvolávajú na článok 28 ES, aby namietali proti akémukoľvek druhu právnych úprav, ktoré majú za následok obmedzenie ich *obchodnej slobody*, a to aj v prípade, že nesmerujú proti výrobkom pochádzajúcim z iných členských štátov. [21] V rámci podmienok používania sa môže dokonca stať, že jednotlivci sa budú opierať o článok 28 ES, aby namietali proti vnútroštátnej právnej úprave, ktorej vplyv spočíva len v obmedzení ich *slobody konať vo všeobecnosti*.

49. Čo sa týka *podmienok predaja*, Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci Keck a Mithouard konštatoval, že obchodu medzi členskými štátmi v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku vo veci Dassonville nemôže priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne brániť uplatnenie zodpovedajúcich vnútroštátnych opatrení, ktoré obmedzujú alebo zakazujú určité podmienky predaja u výrobkov pôvodom v iných členských štátoch za predpokladu, že sa uplatňujú na všetky dotknuté hospodárske subjekty vykonávajúce svoju činnosť na štátnom území a že ovplyvňujú rovnocenným spôsobom tak z právneho, ako aj skutkového hľadiska predaj vnútroštátnych výrobkov a výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov. [22] Na pravidlá *viažuce sa na výrobky*, ktoré sa týkajú vlastností tovarov, sa nevzťahuje „výnimka Keck a Mithouard“ [23]. Rozsudok Keck a Mithouard sa týkal zákazu predaja so stratou. Po tomto rozsudku Súdny dvor napríklad kvalifikoval ako opatrenia vzťahujúce sa na podmienky predaja zákaz nedeľného predaja alebo pravidlo vyhradzujúce predaj tabaku osobitne oprávneným maloobchodom. [24]

50. V dôsledku tejto judikatúry nepatrí vnútroštátna právna úprava, ktorá zodpovedá kritériu podmienok predaja, do rozsahu pôsobnosti článku 28 ES, takže je v práve

20 — Pozri rozsudky z 13. októbra 1993, CMC Motorradcenter, C-93/92, Zb. s. I-5009, bod 12; z 3. decembra 1998, Bluhme, C-67/97, Zb. s. I-8033, bod 22, a z 26. mája 2005, Burmanjer a i., C-20/03, Zb. s. I-4133, bod 31, v ktorých je použité kritérium „príliš bezvýznamný a neistý“. K slobodnému poskytovaniu služieb pozri rozsudok zo 17. februára 2005 Viacom Outdoor, C-134/03, Zb. s. I-1167, bod 38.

21 — Rozsudok už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 14.

22 — Tamže, bod 16.

23 — Pozri okrem iného rozsudky zo 6. júla 1995, Mars, C-470/93, Zb. s. I-1923, bod 13 a z 26. júna 1997, Familiapress, C-368/95, Zb. s. I-3689, bod 11. Čo sa týka návrhov na zmenu kritérií Keck a Mithouard, najmä s cieľom vyhnúť sa ťažkostiam pri rozlišovaní medzi právnou úpravou vzťahujúcou sa na výrobky a právnou úpravou vzťahujúcou sa na ich predaj, pozri návrhy, ktoré predniesol 30. marca 2006 generálny advokát Maduro vo veci Alfa Vita Vassilopoulos a Carrefour Marinopoulos, už citovanej v poznámke pod čiarou 18, body 42 a nasl.

24 — Pozri rozsudky z 2. júna 1994, Punto Casa a PPV, C-69/93 a C-258/93, Zb. s. I-2355 a zo 14. decembra 1995, Banchero, C-387/93, Zb. s. I-4663.

Spoločenstva oprávnená bez toho, aby ju musel členský štát odôvodňovať.

51. V tomto kontexte poskytuje táto vec príležitosť zamyslieť sa nad otázkou, či netreba z rozsahu pôsobnosti článku 28 ES vylúčiť podmienky používania analogicky s judikatúrou vo veci Keck a Mithouard.

52. Ak sa totiž preskúmajú charakteristiky podmienok používania a charakteristiky podmienok predaja, jasne sa ukazuje, že sú porovnateľné, pokiaľ ide o povahu aj intenzitu ich dosahu na obchod.

53. Podmienky predaja uplatňujú svoj vplyv v zásade až po dovoze výrobku. Majú nepriamy dosah na predaj výrobku, prostredníctvom spotrebiteľa: napríklad zákazom nadobudnutia výrobku spotrebiteľom v určité dni v týždni alebo určitým obmedzením reklamy na výrobok. Rovnako podmienky používania majú iba nepriamy účinok na predaj výrobku prostredníctvom vplyvu, ktorým pôsobia na správanie spotrebiteľa.

54. Cieľom vnútroštátnych opatrení, ktoré upravujú podmienky predaja obvykle nie je upravovať obchod s tovarom medzi členskými štátmi. [25] Rovnako zákonodarca stanovením podmienok používania obvykle nezamýšľa upravovať obchod medzi členskými štátmi.

55. V tomto kontexte sa preto zdá byť logické vztiahnuť rozsudok vo veci Keck a Mithouard na podmienky používania, a vylúčiť ich tak z rozsahu pôsobnosti článku 28 ES.

56. V dôsledku toho sa na vnútroštátne opatrenie, ktoré obmedzuje alebo zakazuje určité podmienky používania, nevzťahuje článok 28 ES, pokiaľ sa neviaže na výrobok, uplatňuje sa na všetky dotknuté podnikateľské subjekty vykonávajúce svoju činnosť na štátnom území a ovplyvňuje rovnakým spôsobom tak z právneho, ako aj skutkového hľadiska predaj vnútroštátnych výrobkov a výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov.

25 — Ako napríklad poznamenal Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci Keck a Mithouard, už citovanom v poznámke pod čiarou 18, bod 12, v súvislosti s vnútroštátnym zákazom opätovného predaja so stratou. Samozrejme, treba uviesť, že kritérium úmyslu nemôže samo osebe predstavovať vhodné kritérium rozlišovania.

c) Uplatnenie kritérií z rozsudku vo veci Keck a Mithouard v tejto veci

57. Švédske nariadenie sa neviaže na výrobky, pretože nepodriaďuje používanie podmienke, aby vodný skúter spĺňal iné pravidlá ako harmonizované technické požiadavky smernice. Obmedzenie používania nevyžaduje teda žiadnu úpravu vzťahujúcu sa na samotné plavidlá.

58. Švédske nariadenie sa uplatňuje rovnako na všetky hospodárske subjekty vykonávajúce svoju činnosť na štátnom území, pretože nerozlišuje podľa pôvodu dotknutých výrobkov.

59. Problémom je však zistiť, či švédske nariadenie ovplyvňuje rovnakým spôsobom tak z právneho, ako aj skutkového hľadiska predaj vnútroštátnych výrobkov a výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov. Na prvý pohľad je táto podmienka takisto splnená. Obmedzenie používania môže spôsobiť to, že výrobok bude menej príťažlivý pre spotrebiteľa, a môže tak ovplyvniť jeho predaj. Tento dôsledok sa však v zásade dotýka rovnakým spôsobom vnútroštátnych výrobkov, ako aj výrobkov pochádzajúcich z iných štátov.

60. Pojednávanie pritom odhalilo, že Švédsko vodné skútre nevyrába. Treba teda preskúmať, či má neexistencia výroby v danom členskom štáte dosah na posúdenie podľa kritéria z rozsudku vo veci Keck a Mithouard, na základe ktorého musí vnútroštátna právna úprava vyvolávať rovnaké účinky na vnútroštátne výrobky ako na výrobky pochádzajúce z iných členských štátov.

61. Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ ide o *podmienku predaja*, uplatniteľnosť článku 28 ES nemôže závisieť od existencie vnútroštátnej výroby. [26] Túto analýzu odôvodnil skutočnosťou, že uvedená skutková okolnosť je čisto náhodná a navyše sa mení v čase; uznanie jej dôležitosti by viedlo k tomu rozporuplnému dôsledku, že právna úprava vytvárajúca rovnaké účinky by v určitých členských štátoch patrila do rozsahu pôsobnosti článku 28 ES, ale by z neho unikla v iných členských štátoch podľa toho, či by v danom členskom štáte existovala domáca výroba. Bolo by to inak, len ak by sporná vnútroštátna úprava chránila vnútroštátne výrobky, ktoré sú podobné výrobkom, na ktoré sa vzťahuje sporná právna úprava, alebo týmto výrobkom konkurujú. [27]

62. Tieto zásady sú primerane použiteľné na podmienky používania. Treba teda preskúmať, či je vnútroštátna výroba konkurenčných výrobkov *chránená* vnútroštátnou právnou úpravou takým spôsobom, že táto

26 — Rozsudok z 29. júna 1995, Komisia/Grécko, C-391/92, Zb. s. I-1621, bod 17.

27 — Tamže, bod 18.

ovplyvňuje viac výrobky pochádzajúce z iných členských štátov ako vnútroštátne výrobky, ktoré im konkurujú.

63. Motorové lode sú jedinými výrobkami, u ktorých si možno predstaviť konkurenčný vzťah s vodnými skútrami. Otázka, či tieto lode konkurujú vodným skútrom a či sú vodné skútre viac ovplyvnené švédskym nariadením ako podobné vnútroštátne výrobky, nemôže byť pri neexistencii dostatočných skutkových informácií v tejto veci posúdená a je úlohou vnútroštátneho súdu, aby sa k tejto veci vyjadril. Ak by na tieto otázky vnútroštátny súd odpovedal záporne, stačilo by to na vyňatie švédskeho nariadenia z rozsahu pôsobnosti článku 28 ES. Ak by naopak vyvolali uvedené otázky kladnú odpoveď, vnútroštátny súd by ešte musel posúdiť, či nemôže byť nerovnaké zaobchádzanie opodstatnené dôvodmi vzťahujúcimi sa na ochranu životného prostredia. [28] Odôvodnenie by však v súlade s článkom 30 druhou vetou ES bolo vylúčené, pokiaľ by sa ukázalo, že švédske nariadenie je protekcionistickým opatrením alebo svojvoľnou diskrimináciou. [29]

64. Napriek tomu je možné, že posúdenie tejto veci vôbec nezaväzuje k overovaniu toho, či existujú vnútroštátne výrobky konkurujúce vodným skútrom a či sú tieto podobné výrobky menej ovplyvnené švédskym nariadením.

65. Vo svojom rozsudku vo veci Keck a Mithouard Súdny dvor totiž konštatuje, že vnútroštátne podmienky predaja, ktoré zodpovedajú kritériám Keck a Mithouard, nie sú takej povahy, aby *zabránili* prístupu dotknutého výrobku na trh alebo aby mu bránili viac, než bránia prístupu vnútroštátnych výrobkov, takže patria mimo rozsahu pôsobnosti článku 28 ES. [30]

66. *A contrario* možno z uvedeného konštatovania vyvodiť, že vnútroštátne opatrenie, ktoré obmedzuje alebo zakazuje spôsob používania, patrí do rozsahu pôsobnosti článku 28 ES, keď bráni prístupu dotknutého výrobku na trh. [31]

67. Nemožno sa domnievať, že o zabránenie prístupu na trh ide iba vtedy, keď právna úprava vedie k úplnému vylúčeniu napríklad tým, že určitý výrobok podrobí úplnému zákazu používania. Keď právna úprava, ktorá

28 — Pozri napríklad, pokiaľ ide o odôvodnenie odlišného zaobchádzania, rozsudok Deutscher Apothekerverband, už citovaný v poznámke pod čiarou 6, body 75 a nasl.

29 — Pozri rozsudok zo 14. decembra 1979, Henn a Darby, 34/79, Zb. s. 3795, bod 21.

30 — Rozsudok Keck a Mithouard, už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 17.

31 — Zabránenie prístupu na trh alebo jeho podstatné sťaženie sa často považuje za určujúce kritérium definície rozsahu pôsobnosti článku 28 ES; pozri najmä návrhy, ktoré predniesol 24. novembra 1994 generálny advokát Jacobs vo veci Leclerc-Siplec (rozsudok z 9. februára 1995, C-412/93, Zb. s. I-179) a návrhy, ktoré 11. marca 2003 predniesla generálna advokátka Stix-Hackl vo veci Deutscher Apothekerverband, už citovanej v poznámke pod čiarou 6, bod 78.

je vo veci používania osobitne obmedzujúca, ponecháva iba okrajovú možnosť používania, stačí to, aby sa existencia takej prekážky pripustila.

68. Je úlohou vnútroštátneho súdu rozhodnúť, či vnútroštátna právna úprava bráni prístupu na trh. V tejto veci určité okolnosti podporujú predpoklad, podľa ktorého švédske nariadenie bráni prístupu vodných skútrov na trh. Zakazuje totiž používanie vodných skútrov s výnimkou verejných plavebných koridorov — prinajmenšom počas obdobia, počas ktorého rady krajských správnych oblastí neurčia ďalšie zóny vôd pre použitie týmito plavidlami.

69. Na zodpovedanie otázky, či švédske nariadenie predstavuje uloženie všeobecného zákazu používania počas prechodného obdobia dovtedy, kým rady krajských správnych oblastí neotvoria iné zóny vôd pre tieto plavidlá, je nevyhnutné pýtať sa, či povolenie na používanie vodných skútrov vo verejných plavebných koridoroch vykazuje iný ako čisto okrajový význam, ktorý nemení nič na podstate uvedeného nariadenia ako všeobecného zákazu používania.

70. Švédska vláda nepochybne uviedla, že existuje okolo 300 verejných plavebných koridorov, ale nevedela uviesť rozlohu, ktorú tieto koridory pokrývajú. Pripomienky prednesené obvinenými vo veci samej počas pojednávania naopak vyvolali dojem, že napriek ich počtu predstavujú verejné plavebné koridory iba okrajovú možnosť používania vodných skútrov. Podľa ich názoru rozsiahle časti územia takéto koridory nemajú a navyše nie sú vzájomne prepojené, ťažko sa k nim dostať a sotva sa hodia na použitie skútrov z bezpečnostných dôvodov, pretože ich napríklad často používajú ťažké tankery alebo sú vzdialené od pobrežia. Komisia tiež zastáva názor, že právna úprava predstavuje úplný zákaz používania. Nezdá sa teda, že skutočnosť, že verejné plavebné koridory sú vyňaté zo zákazu používania vodných skútrov, by niečo menila na povahe švédskeho nariadenia posudzovanej z hľadiska principiálneho zákazu používania týchto plavidiel počas prechodného obdobia až do určenia nových zón vôd radami krajských správnych oblastí. Skutočnosť, že prístupu na trh bolo zabránené iba dočasne, je irelevantná, pretože prístup bol zablokovaný počas obdobia, ktorého trvanie nebolo zanedbateľné.

71. Na účely posúdenia tejto veci budem teda ďalej vychádzať z toho, že švédske nariadenie bráni prístupu na trh, a preto ho netreba vyňať z rozsahu pôsobnosti článku 28 ES. Jeho zlučiteľnosť s právom Spoločenstva je teda podrobená jeho odôvodneniu na základe článku 30 ES alebo naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu.

72. Pokiaľ by vnútroštátny súd dospel k záveru, že švédske nariadenie netreba kvalifikovať ako opatrenie brániace prístupu na trh, prináležalo by mu pristúpiť k hodnoteniu uvedenému vyššie, ktoré bolo uvedené v druhom rade, čiže k overeniu, či existujú vnútroštátne výrobky konkurujúce vodným skútrom, ktoré sú z právneho alebo skutkového hľadiska menej ovplyvnené. [32]

2. Odôvodnenie

73. Podľa judikatúry Cassis de Dijon opatrenia s rovnakým účinkom uplatniteľné bez rozdielu môžu byť odôvodnené v rozsahu, v akom sú nevyhnuté na splnenie naliehavých požiadaviek. [33] Keďže švédske nariadenie nerozlišuje podľa pôvodu výrobkov, uplatňuje sa bez rozdielu na vnútroštátne výrobky aj na výrobky z iných členských štátov. [34] Na odôvodnenie svojho pravidla o používaní vodných skútrov sa švédska vláda dovoláva ochrany životného prostredia. Judikatúra pripúšťa, že ide o naliehavú požiadavku. [35] Súdny dvor rovnako opakovane podčiarkol, že ochrana životného prostredia predstavuje jeden zo základných cieľov Spoločenstva. [36]

74. Vnútroštátna právna úprava musí okrem iného vyhovovať zásade proporcionality, musí byť teda spôsobilá, nevyhnutná a vhodná na uskutočnenie stanoveného cieľa. [37] To predovšetkým znamená, že medzi niekoľkými rovnako vhodnými prostriedkami si musí členský štát vybrať ten, ktorý kladie najmenej prekážok voľnému obchodu. [38]

75. Vodné skútre môžu spôsobiť škody na životnom prostredí svojimi hlukovými emisiami, výfukovými plynmi a skutočnosťou, že sa nimi možno plaviť v zónach slúžiacich ako miesta rozmnožovania a neresenia. Vzhľadom na rozmanitý dosah týchto plavidiel na životné prostredie, ako to zdôraznili všetky vlády, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, niet pochýb o tom, že vnútroštátna právna úprava obmedzujúca používanie týchto plavidiel je spôsobilá ochrániť životné prostredie.

32 — Pozri bod 63 týchto návrhov.

33 — Rozsudky z 20. februára 1979, Rewe-Zentral, nazývaný „Cassis de Dijon“, 120/78, Zb. s. 649, bod 8, a zo 17. júna 1981, Komisia/Írsko, 113/80, Zb. s. 1625, body 10 a 11.

34 — Je teda zbytočné zaoberať sa otázkou, či požiadavka nerozlišujúceho uplatnenia bola v judikatúre Súdneho dvora opustená, najmä pokiaľ ide o naliehavú požiadavku ochrany životného prostredia; pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, Zb. s. I-2099, bod 75.

35 — Pozri najmä rozsudky z 20. septembra 1988, Komisia/Dánsko, 302/86, Zb. s. 4607, bod 8, a z 9. júla 1992, Komisia/Belgicko, C-2/90, Zb. s. I-4431, bod 22.

36 — Pozri rozsudky z 2. apríla 1998, Outokumpu, C-213/96, Zb. s. I-1777, bod 32, a z 15. novembra 2005, Komisia/Rakúsko, C-320/03, Zb. s. I-9871, bod 72.

37 — Pozri rozsudky zo 14. decembra 2004, Komisia/Nemecko, C-463/01, Zb. s. I-11705, bod 78, a Radlberger Getränkegesellschaft a Spitz, C-309/02, Zb. s. I-11763, bod 79.

38 — Pozri najmä rozsudky z 10. novembra 1982, Rau, 261/81, Zb. s. 3961, bod 12, a z 5. februára 2004, Komisia/Taliansko, C-270/02, Zb. s. I-1559, bod 25.

76. Zostáva teda preskúmať, či také vnútroštátne opatrenia, ako je švédske nariadenie, sú *nevyhnutné*, teda či na účely ochrany životného prostredia neexistuje rovnako vhodný, ale miernejší prostriedok.

77. Pokiaľ ide o nevyhnutnosť, ako prvá vzniká otázka, či by právna úprava, ktorá by rozlišovala podľa povahy používania posudzovaného vodného skútra, predstavovala menej radikálny, ale rovnako vhodný prostriedok. Obvinení vo veci samej vysvetlili, že vodné skútre majú v závislosti od ich používania odlišné účinky na životné prostredie. V tejto súvislosti tvrdia, že tieto plavidlá sú škodlivé pre životné prostredie, len ak sa používajú ako nástroje pre šport alebo hru, pričom charakteristickým spôsobom spájajú pohyb v kruhu a prudké zrýchľovanie, zatiaľ čo keď sú používané ako dopravné prostriedky, ich dosah na životné prostredie je z hľadiska emisií hluku a výfukových plynov rovnocenný emisiám malých motorových lodí, dokonca aj menší, vzhľadom na ich nižšiu spotrebu paliva.

78. Ak by sa aj pripustilo, že tieto vyhlásenia sú presné [39], švédske nariadenie nemožno kvalifikovať ako neprimerané. Ako právom zdôraznila švédska vláda, právna úprava rozlišujúca podľa typu riadenia plavidla by totiž bola ťažšie vymožiteľná a vykonateľná ako právna úprava ukladajúca principiálny zákaz používania v určitých vodách, takže takáto právna úprava by tiež nebola primeraná.

79. Zásada proporcionality by však mohla vyžadovať, aby vnútroštátna právna úprava používania vodných skútrov rozlišovala medzi rozličnými typmi týchto plavidiel. Obvinení vo veci samej vysvetlili, že treba rozlišovať medzi rozličnými typmi vodných skútrov. Iba „jet-skis“ sa využívajú ako hračky alebo športové stroje a sú charakterizované spôsobmi riadenia škodlivými pre životné prostredie. Naopak „personal water crafts“ slúžia výlučne ako dopravné prostriedky a sú dokonca z tohto hľadiska menej škodlivé pre životné prostredie ako motorové lode, ktoré musia byť tiež brané do úvahy. Súdny dvor nemá všetky informácie o vlastnostiach a účinkoch rozličných typov vodných skútrov, aby mohol poskytnúť vyčerpávajúcu odpoveď na otázku proporcionality posudzovanú z tohto hľadiska. Také rozlišovanie, pokiaľ ide o účinky na životné prostredie, okrem toho nevyplýva z pripomienok subjektov, ktoré pred Súdnym dvorom predložili svoje vyjadrenia a ktoré sa naopak domnievali, že všetky vodné skútre majú rovnaké charakteristiky. Ak by vnútroštátny súd mal potvrdiť, že odlišné typy vodných skútrov tiež vyvolávajú účinky rozličnej intenzity na životné prostredie, mal by pri preskúmavaní proporcionality vziať do úvahy mieru, v akej by proporcionálna právna úprava v oblasti používania vodných skútrov mohla prevziať toto rozlišovanie z dôvodov ochrany životného prostredia.

39 — Posúdene týchto skutkových otázok náleží vnútroštátnemu súdu.

80. Zásada proporcionality nebráni ani tomu, aby bol zákaz doplnený trestnou sankciou, ktorá môže byť nevyhnutná, aby dala zákazu väčšiu váhu, keďže sankcia pozostáva len z pokuty.

81. Odhliadnuc od verejných plavebných koridorov si švédske nariadenie vyberá formu principiálneho zákazu s výhradou povolenia a nie menej radikálnu formu povolenia s výhradou zákazu. Všeobecné povolenie s výhradou zákazu predstavuje určite v zásade menej drastické opatrenie. Zásada proporcionality však automaticky túto metódu neukladá. Povolenie s výhradou zákazu by malo byť rovnako spôsobilé chrániť životné prostredie. Pri posudzovaní tejto otázky treba najmä zohľadňovať regionálne osobitosti posudzovaného členského štátu. Švédska vláda v tejto súvislosti tvrdí, že Švédsko sa vyznačuje veľkým množstvom jazier a dlhým pobrežím s citlivou faunou a flórou, ktoré si zaslúžia ochranu. Švédske kráľovstvo za týchto podmienok uvádza presvedčivý argument, keď tvrdí, že metóda povolenia s výhradou zákazu nie je v praxi uskutočniteľná z dôvodov zemepisných osobitostí, a preto nie je vhodná ani ako opačný model zákazu s výhradou povolenia.

82. Proporcionalita takých opatrení, ako je švédske nariadenie, napriek tomu spôsobuje problém, lebo počas obdobia predchádzajúceho prijatiu rozhodnutia orgánmi krajských správnych oblastí je používanie vodných skútrov mimo verejných plavebných koridorov podrobené všeobecnému zákazu.

83. Táto metóda totiž vedie k tomu, že až do prijatia rozhodnutia radami krajských správnych oblastí sa zákaz plavby vzťahuje aj na vody, v ktorých by to ochrana životného prostredia vôbec nevyžadovala. Švédska vláda okrem toho sama pripúšťa existenciu zón mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých by ochrana životného prostredia umožňovala používanie vodných skútrov.

84. Požadovať však, aby bola prevádzka vodných skútrov povolená až do určenia ďalších zón radami krajských správnych oblastí, by mohlo viesť k nezvratnému zničeniu flóry a fauny určitých vôd citlivých na narušenia spôsobené týmito plavidlami. Taká právna úprava by teda nebola spôsobilá chrániť životné prostredie ako zvolený postup.

85. Aby však bolo uspokojená zásada proporcionality, taká právna úprava, ako je švédske nariadenie, musí, ako to správne poznamenala Komisia, určiť lehotu, do uplynutia ktorej musia rady krajských správnych oblastí splniť svoju povinnosť určiť ostatné zóny. Trvanie

lehoty musí, ako to správne podčiarklo Nórske kráľovstvo, nepochybne zohľadniť skutočnosť, že rady krajských správnych oblastí potrebujú určitý čas, aby si zaobstarali informácie, ktoré sú nevyhnutné na rozhodnutie o vodách, v ktorých nie je používanie vodných skútrov škodlivé. Na druhej strane právna istota hospodárskych subjektov, napríklad dovozcov vodných skútrov, vyžaduje, aby bol určený deň, v ktorý musia rady krajských správnych oblastí prijať svoje rozhodnutie, najmä preto, aby sa týmto subjektom umožnilo naplánovať si svoje obchodné činnosti. Tak ako to švédska vláda pripustila, v priebehu ústnej časti konania iba 15 z 21 krajských správnych oblastí prijalo opatrenia v tomto zmysle. Vnútroštátna právna úprava, ktorá nestanovuje hraničný deň pre udržiavanie veľmi rozsiahleho zákazu vodných skútrov, teda porušuje zásadu proporcionality.

86. Pokiaľ by sa ukázalo, že používanie určitej kategórie vodných skútrov bolo pred prijatím švédskeho nariadenia povolené bez iného obmedzenia — a zdá sa, že podľa obvinených vo veci samej to tak bolo v prípade „personal water crafts“ — zásada proporcionality by okrem toho mohla mať za následok to, že existovala povinnosť pre tieto plavidlá stanoviť prechodné obdobie. [40]

40 — Rozsudky vo veci Komisia/Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 36, bod 90; Komisia/Nemecko, už citovaný v poznámke pod čiarou 37, body 79, a 80 a Radlberger Getränkegesellschaft a Spitz, už citovaný v poznámke pod čiarou 37, body 80 a 81.

3. Predbežný záver

87. V rámci zhrnutia teda uvádzam, že:

Vnútroštátne ustanovenia určujúce podmienky používania výrobkov nepredstavujú opatrenia s rovnakým účinkom v zmysle článku 28 ES, pokiaľ sa uplatňujú na všetky dotknuté hospodárske subjekty vykonávajúce svoju činnosť na štátnom území, ovplyvňujú rovnakým spôsobom tak z právneho, ako aj skutkového hľadiska predaj vnútroštátnych výrobkov a výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov a neviažu sa na výrobky. Pokiaľ však vnútroštátne ustanovenia zabraňujú (alebo takmer zabraňujú) prístupu výrobku na trh, zákazy používania alebo vnútroštátne ustanovenia, ktoré povoľujú iba okrajové používanie výrobku, sú opatreniami s rovnakým účinkom, ktoré zakazuje článok 28 ES, pokiaľ nie sú odôvodnené na základe článku 30 ES alebo naliehavou požiadavkou.

Vnútroštátne ustanovenie, ktoré rovnako zakazuje používanie vodných skútrov vo vodách, v súvislosti s ktorými sa ešte rady krajských správnych oblastí nerozhodli, či u nich ochrana životného prostredia vyžaduje zákaz používania, je neprimerané, a teda neodôvodnené, ak neurčuje primeranú lehotu, pri uplynutí ktorej mali tieto rady prijať dotknuté rozhodnutia.

C — *Výklad informačnej smernice*

88. Napokon treba preskúmať, aké ďalšie požiadavky vyplývajú z informačnej smernice pre prijatie švédskeho nariadenia.

89. Hoci platí, že vnútroštátny súd výslovne od Súdneho dvora nežiadal výklad informačnej smernice, zdá sa byť vhodné, najmä vzhľadom na pripomienky účastníkov konania poskytnúť mu nevyhnutné informácie pre rozhodnutie, či došlo k porušeniu oznamovacej povinnosti, ktorú upravuje uvedená smernica.

90. Súdny dvor v súvislosti s procesným cieľom prejudiciálnych otázok nepochybne rozhodol, že iba vnútroštátne súdy majú právomoc určovať otázky, ktoré sú Súdnemu dvoru predkladané, a že účastníci konania nemôžu ich znenie meniť. [41] Rovnako však v ustálenej judikatúre zdôraznil, že v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom zavedeným článkom 234 ES Súdnemu dvoru prináleží poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť spor, o ktorom rozhoduje. [42]

91. Užitočná odpoveď musí rovnako v rámci tohto prejudiciálneho konania obsahovať analýzu dosahov informačnej smernice na švédske nariadenie. Podľa judikatúry Súdneho dvora totiž porušenie oznamovacej povinnosti upravenej v informačnej smernici spôsobuje neuplatniteľnosť ustanovenia, ktoré nebolo oznámené, čo má za následok, že jeho nedodržanie nemožno jednotlivcovi vytýkať. [43]

92. Preto ak oznamovacia povinnosť upravená v informačnej smernici bola pri prijatí švédskeho nariadenia porušená, vnútroštátny súd by nemohol založiť odsúdenie obvinených vo veci samej na švédskom nariadení. Užitočná odpoveď pre vnútroštátny súd sa musí tiež zaoberať týmto aspektom súladu švédskeho nariadenia s právom Spoločenstva.

93. Navyše účastníci konania nie sú jediní, ktorí uviedli aspekt informačnej smernice, pretože vnútroštátny súd ju sám vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania spomenul. Vnútroštátny súd v tomto návrhu totiž uviedol, že obvinení vo veci samej tvrdili, že švédska vláda pravidelne neoboznamovala Komisiu o švédskom nariadení, takže toto bolo neplatné a neuplatniteľné.

41 — Rozsudky zo 6. júla 2000, ATB a i., C-402/98, Zb. s. I-5501, bod 29, a z 13. júla 2000, Group Josi, C-412/98, Zb. s. I-5925, bod 23.

42 — Pozri rozsudky zo 17. júla 1997, Krüger, C-334/95, Zb. s. I-4517, bod 22; z 28. novembra 2000, Roquette Frères, C-88/99, Zb. s. I-10465, bod 18, a z 11. júla 2002, Marks & Spencer, C-62/00, Zb. s. I-6325, bod 32.

43 — Pozri rozsudky z 30. apríla 1996, CIA Security International (C-194/94, Zb. s. I-2201, bod 54), vyhlásený v súvislosti so smernicou 83/189/EHS Rady z 28. marca 1983 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 109, s. 8), ktorá predchádzala súčasnú smernicu, a z 8. septembra 2005, Lidl Italia (C-303/04, Zb. s. I-7865, bod 23).

94. Na základe článku 8 ods. 1 informačnej smernice členské štáty okamžite oznámia Komisii všetky návrhy technických predpisov. „technický predpis“ v zmysle informačnej smernice je predovšetkým podľa článku 1 „technick[á] špecifikáci[a]“, „ďalšie požiadavky“ alebo zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia zakazujúce najmä používanie výrobku.

95. Text, akým je švédske nariadenie, nepatrí do prvej kategórie uvedenej vyššie, čiže kategórie „technické špecifikácie“. Na to, aby tam patril, by totiž musel na základe článku 1 bodu 3 informačnej smernice definovať technické vlastnosti výrobku. [44] Švédske nariadenie však nepredpisuje žiadnu vlastnosť pre vodné skútre.

96. Švédske nariadenie môže napriek tomu predstavovať buď „iné požiadavky“, alebo „technický predpis“ v zmysle informačnej smernice.

97. Jednak môže byť „in[ými] požiadavk[-ami]“ v zmysle článku 1 bodu 4 informačnej smernice, keďže „iné požiadavky“ sú v tomto článku definované ako požiadavky kladené na výrobok s cieľom ochrany najmä životného prostredia a ovplyvňujúce životnosť výrobku po jeho uvedení na trh, ako sú podmienky používania, pokiaľ tieto podmienky môžu mať významný vplyv na zloženie alebo povahu výrobku alebo na jeho odbyt.

98. Zákaz používania vodných skútrov upravený švédskym nariadením však možno klasifikovať ako „technický predpis“ v zmysle článku 1 bodu 11 informačnej smernice. „Technický predpis“ je ním totiž definovaný najmä ako predpis členských štátov zakazujúci používanie výrobku.

99. Pokiaľ ide o zaradenie vnútroštátneho opatrenia do jednej z dvoch kategórií, Súdny dvor rozhodol, že to závisí od rozsahu zákazu používania, ktorý ukladá toto opatrenie. [45] Zákaz používania uvedený v článku 1 bode 11 musí predstavovať opatrenie s rozsahom, ktorý ide jasne nad rámec obmedzenia na určité možné používania výrobku a neobmedzuje sa tak na jednoduché obmedzenie používania výrobku; táto kategória sa preto konkrétne týka vnútroštátnych opatrení, ktoré nenechávajú priestor pre žiadne iné než čisto okrajové používanie, ktoré by sa mohlo primerane od dotknutého výrobku očakávať. [46]

44 — K téme v podstate rovnakých ustanovení smernice 83/189, ktorá predchádzala súčasnú smernicu pozri rozsudok zo 6. júna 2002, Sapod Audic (C-159/00, Zb. s. I-5031, bod 30), a z 21. apríla 2005, Lindberg (C-267/03, Zb. s. I-3247, bod 57).

45 — Pozri rozsudok vo veci Lindberg, už citovaný v poznámke pod čiarou 44, bod 74.

46 — Tamže, body 75 a 76.

100. Ak by švédske nariadenie *de facto* predstavovalo úplný zákaz používania vodných skútrov a ponechávalo by miesto iba pre čisto okrajové používanie takých plavidiel, a to minimálne na obdobie, počas ktorého rady krajských správnych oblastí neurčia iné zóny na používanie uvedených plavidiel, spadalo by pod článok 1 bod 11 informačnej smernice. Je úlohou vnútroštátneho súdu rozhodnúť, či švédske nariadenie predstavuje taký zákaz používania. [47]

101. Ak by z preskúmania vykonaného vnútroštátnym súdom vyplynulo, že vnútroštátne obmedzenie používania nepredstavuje zákaz používania v zmysle článku 1 bodu 11, treba švédske nariadenie klasifikovať ako požiadavku v zmysle článku 1 bodu 4. Obmedzenie používania by teda okrem iného muselo mať významný vplyv na zloženie, povahu alebo predaj výrobku. Sporná právna úprava určite neovplyvňuje ani zloženie, ani povahu výrobku. Zdá sa však pravdepodobné, že vnútroštátne obmedzenie používania podstatne ovplyvňuje predaj vodných skútrov. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby sa k tomuto aspektu vyjadril.

102. Vnútroštátne opatrenia, ktoré patria do rozsahu vecnej pôsobnosti informačnej smernice, musia byť v súlade s článkom 8 ods. 1 oznámené Komisii. Článok 10 ods. 1 informačnej smernice však upravuje výnimky z tejto oznamovacej povinnosti, ktoré v zásade prevažujú.

103. Podľa článku 10 ods. 1 prvej zarážky nie je oznamovacia povinnosť uplatniteľná vtedy, keď sa členské štáty prispôsobujú takým záväzným právnym normám Spoločenstva, ktorých výsledkom je prijatie technických špecifikácií. Súdny dvor už rozhodol, že článok 2 ods. 2 smernice o rekreačných plavidlách, na základe ktorého majú členské štáty právo prijímať opatrenia v oblasti plavby, nie je takým záväzným aktom Spoločenstva. [48]

104. Článok 10 ods. 1 tretia zarážka informačnej smernice oslobodzuje členské štáty od oznamovacej povinnosti vtedy, keď prijímajú právne predpisy, ktorými využívajú bezpečnostné klauzuly umožnené záväznými právnymi normami. Vo svojom článku 7 smernica o rekreačných plavidlách obsahuje právnu úpravu výslovne nazvanú „bezpečnostná klauzula“. Tieto ustanovenia oprávňujú členské štáty prijať dočasné opatrenia v naliehavých situáciách predstavujúcich napríklad ohrozenie ľudí alebo životného prostredia. Keďže

47 — Tamže, bod 77.

48 — Rozsudok z 8. septembra 2005, Komisia/Portugalsko, C-500/03, Zb. s. I-0000, k nahliadnutiu na stránke www.curia.europa.eu, bod 34.

však švédske nariadenie nie je dočasným opatrením, nemôže predstavovať uplatnenie článku 7 smernice o rekreačných plavidlách, a z tohto dôvodu byť preto oslobodené spod oznamovacej povinnosti. [49]

105. Táto povinnosť nie je uplatniteľná ani na základe článku 10 ods. 1 šiestej zarážky informačnej smernice, keď sa členský štát v súlade s požiadavkou Komisie obmedzuje na zmenu a doplnenie technického predpisu s cieľom odstránenia prekážok obchodu. Táto výnimka však môže prichádzať do úvahy výlučne vtedy, ak Komisia predložila konkrétny návrh zmeny a doplnenia, ktoré členský štát presne prebral. Len v tomto prípade totiž zaniká cieľ sledovaný oznamovacou povinnosťou, ktorým je umožniť Komisii vykonávať predbežnú kontrolu, pretože Komisia už pozná prijaté vnútroštátne ustanovenie a nepotrebuje ho kontrolovať. Konanie pred Súdnym dvorom však neodhalilo žiadnu informáciu naznačujúcu, že v danej veci nastala takáto situácia.

106. Švédske nariadenie malo byť teda oznámené Komisii na základe článku 8 ods. 1 informačnej smernice.

107. Tak ako to Komisia vysvetlila na pojednávaní pred Súdnym dvorom, prvý návrh švédskeho nariadenia bol oznámený Komisii 1. apríla 2003. [50] Komisia následne adresovala švédskej vláde podrobné stanovisko v zmysle článku 9 ods. 2 prvej zarážky informačnej smernice. Prijatie takého podrobného stanoviska v súlade s článkom 9 ods. 1 spôsobuje vznik povinnosti trojmesačného odkladu, čo znamená, že členský štát musí o tri mesiace odložiť prijatie plánovanej právnej úpravy, ktorá bola oznámená. Švédska vláda rovnako túto povinnosť odkladu rešpektovala, pretože podľa vyjadrení Komisie na pojednávaní bol konečný text švédskeho nariadenia prijatý až 10. júna 2004. [51] Na prvý pohľad sa teda zdá, že švédska vláda splnila oznamovaciu povinnosť a lehotu odkladu uvedené v článkoch 8 a 9.

108. Obvinení vo veci samej však vysvetlili, že text právnej úpravy, ktorá bola napokon prijatá, sa líšil od návrhu oznámeného Komisii. V každom prípade podľa vyjadrenia Komisie na pojednávaní nebol prijatý text pred jeho prijatím predmetom nového oznámenia. V tomto kontexte sa treba v tejto fáze pýtať, či text právnej úpravy, tak ako bola prijatá, mal na základe smernice byť opätovne pred jeho prijatím oznámený.

49 — Pozri rozsudok Komisia/Portugalsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 48, bod 37.

50 — Toto tiež vyplýva z databázy TRIS Komisie (pozri http://ec.europa.eu/enterprise/tris/pisa/app/search/index.cfm?fuseaction=pisa_notif_overview&iYear=2003&inum=119&-lang=EN&sNLang=EN).

51 — Nariadenie o vodných skútroch následne nadobudlo účinnosť 15. júla 2004.

109. Povinnosť nového oznámenia zmeneného návrhu by mohla vzniknúť v dvoch súvislostiach.

110. Po prvé členský štát je na základe článku 8 ods. 1 tretieho pododseku povinný pristúpiť k novému oznámeniu, pokiaľ vykoná v návrhu technického predpisu zmeny, ktoré budú mať za následok významnú zmenu jeho pôsobnosti, skrátenie časového plánu pôvodne predpokladaného pre jeho implementáciu, a pridanie nových alebo sprísnenie už existujúcich špecifikácií alebo požiadaviek. Porušenie tejto novej oznamovacej povinnosti môže rovnako viesť k neuplatniteľnosti ustanovenia, ktoré nebolo oznámené. Užitočným cieľom informačnej smernice je ochrana voľného pohybu tovaru preventívnou kontrolou vnútroštátnych opatrení. [52] Komisia môže túto kontrolu efektívne vykonávať, len ak je oboznámená o podstatných zmenách už oznámeného návrhu.

111. Podľa informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, však treba predpokladať, že prijatý predpis neobsahuje žiadnu podstatnú zmenu vo vzťahu k oznámenému návrhu. Zdá sa, že pôvodne oznámený návrh ukladal zásadný zákaz používania vodných skútrov mimo verejných plavebných koridorov. Ďalej sa zdá, že úprava, ktorá bola napokon prijatá, pozostávala iba zo začlenenia povinnosti rád krajských správnych oblastí určiť nové zóny pre používanie vodných skútrov do predpisu. Táto zmena nepredstavovala „podstatnú zmenu“ v zmysle informačnej smernice. Ani zďaleka opatrenie nesprísnila, naopak ho zmiernila, a to aj z hľadiska možného vplyvu na pohyb tovaru, ktorý informačná smernica ochraňuje prostredníctvom preventívnej kontroly. Je však úlohou vnútroštátneho súdu rozhodnúť, či bol návrh oznámeného predpisu v tejto veci predmetom podstatných zmien, ktoré neboli predmetom nového oznámenia, pretože vnútroštátny súd má právomoc vykladať vnútroštátne právo a môže určiť dátumy odoslania a obsah rozličných oznámení nevyhnutných pre posúdenie.

112. Druhý aspekt, ktorý treba preskúmať, vyplýva z článku 9 ods. 2 tretieho pododseku informačnej smernice. Na základe tohto ustanovenia oznámi členský štát Komisii opatrenia, ktoré má v úmysle uskutočniť vo vzťahu k podrobnému stanovisku, ktoré mu bolo adresované; k tejto reakcii sa Komisia následne vyjadrí. Podľa toho, čo uviedla Komisia na pojednávaní, však švédska vláda reagovala na podrobné stanovisko až po prijatí sporného vnútroštátneho predpisu. Na pojednávaní pritom Komisia správne zdôraznila, že z toho nevyvodzuje právne následky. Neexi-

52 — Pozri rozsudky Lidl Italia, už citovaný v poznámke pod čiarou 43, bod 22; CIA Security International, už citovaný v poznámke pod čiarou 43, bod 40, a zo 16. júna 1998, Lemmens, C-226/97, Zb. s. I-3711, bod 32.

stencia dialógu medzi Komisiou a členským štátom upraveného v článku 9 ods. 2 treťom pododseku nemôže privodiť neuplatniteľnosť vnútroštátneho ustanovenia, keďže informačná smernica v zásade umožňuje členskému štátu prijať vnútroštátne opatrenie, hoci proti nemu Komisia namietala, pokiaľ bolo toto opatrenie oznámené a povinnosť odkladu stratila svoje účinky. Navyše členský štát je rovnako povinný znova oznámiť podstatnú zmenu. Tieto povinnosti konať spočívajúce na členskom štáte sú dostatočné na to, aby umožnili Komisii vykonávať efektívnu preventívnu kontrolu, ktorú upravuje informačná smernica. Sankcionovať neuplatniteľnosťou vnútroštátneho opatrenia porušenie povinnosti členského štátu reagovať na podrobné stanovisko Komisie tiež nie je nevyhnutné pre efektívnosť kontroly vykonávanej Komisiou.

113. V rámci zhrnutia teda uvádzam, že:

Členský štát je povinný znova oznámiť pravidlo, ktoré už bolo oznámené, len za podmienok uvedených v článku 8 ods. 1 treťom pododseku informačnej smernice.

VI — Návrh

114. Na základe vyššie uvedených úvah Súdnemu dvoru navrhujem, aby na prejudiciálne otázky odpovedal takto:

1. Smernica 94/25/ES, zmenená a doplnená smernicou 2003/44/CE, nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ktoré z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia zakazujú používanie vodných skútrov, pokiaľ tieto ustanovenia neporušujú pravidlá Zmluvy ES, najmä článok 28 ES.

2. Vnútroštátne ustanovenia určujúce podmienky používania výrobkov nepredstavujú opatrenia s rovnakým účinkom v zmysle článku 28 ES, pokiaľ sa uplatňujú na všetky dotknuté hospodárske subjekty vykonávajúce svoju činnosť na štátnom území, ovplyvňujú rovnakým spôsobom tak z právneho, ako aj skutkového hľadiska predaj vnútroštátnych výrobkov a výrobkov pochádzajúcich z iných členských štátov a neviažu sa na výrobky. Ak však vnútroštátne ustanovenia zabraňujú (alebo takmer zabraňujú) prístupu výrobku na trh, zákazy používania alebo vnútroštátne ustanovenia, ktoré povoľujú iba okrajové používanie výrobku, sú opatreniami s rovnakým účinkom, ktoré zakazuje článok 28 ES, pokiaľ nie sú odôvodnené na základe článku 30 ES alebo naliehavou požiadavkou.

3. Vnútroštátne ustanovenie, ktoré zakazuje používanie vodných skútrov vo vodách, v súvislosti s ktorými sa ešte rady krajských správnych oblastí nerozhodli, či u nich ochrana životného prostredia vyžaduje zákaz používania, je neprimerané, čiže neodôvodnené, pokiaľ neurčuje primeranú lehotu, do uplynutia ktorej mali tieto rady prijať dotknuté rozhodnutia.

4. Členský štát je povinný znova oznámiť pravidlo, ktoré už bolo oznámené, len za podmienok uvedených v článku 8 ods. 1 treťom pododseku smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov v znení smernice 98/48/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20. júla 1998.